

størst mulige Retfærdighed omkring i Stationskommuner og lignende, ud fra den Betragning, det ærede Medlem Hr. Henningsen gav mig Medhold i før, at større Bebyggelse betyder større Udgiftsstigning, og derfor skal denne større Bebyggelse være med til at betale den Udgiftsstigning, det medfører. Jeg mener, at Forskellen i Beskatningen af Jord og Bygninger skal gives i Form af Fradrag paa Bygningerne alene. Men for at forebygge Misforstaaelser vil jeg sige, at jeg gerne vil være med til at beskatte al Jord ens — altsaa være med til lige Skat paa lige Jord —, men at vi saa maa skabe en Forskel i Beskatningen af Bygningerne ved at give et Fradrag, f. Eks. saaledes, som jeg har nævnt, fra 2 000 til 5 000 Kr. efter Kommunernes Afgørelse. Hvis man gennemfører en Reform, der giver de smaa Brug en Forhøjelse, vil der tillige fremstaa Ønske om et Fradrag for Jordværdien. Derfor mener jeg, at vi maa være fuldt klare over, hvorledes en ny Reform af Beskatningen af fast Ejendom vil komme til at virke, for at vi kan undgaa Overraskelser, naar Loven til sin Tid skal føres ud i Livet. Hvis vi blot gaar ind i en alvorlig Drøftelse og Undersøgelse af Sagen, er jeg ikke i Tvivl om, at man, hvis man ikke ønsker den stærke Forskydning, som jeg har modsat mig, vil komme til at nærme sig det Standpunkt, jeg har gjort mig til Talsmand for.

Til Slut vil jeg blot sige, at hvis man gaar baade til at dele Skatten i en Skat paa Jord og en Skat paa Bygninger og til et stort Bygningsfradrag og tillige til en forskellig Promille, saa vil alle Landbrugs-ejendomme omkring i Kommunerne, og særlig i Stationskommunerne, faa et Tillæg til deres Skat, og det vil de smaa Brug ogsaa faa. En saadan Skattereform, en saadan Omlægning af Skatterne, som giver samtlige Landbrug, de smaa Brug indbefattet, en stærk Forøgelse af Skatterne til Fordel for den øvrige Stationskommune, vil jeg i hvert Fald for min Part ikke medvirke til.

Knud Kristensen: Det foreliggende Lovforslag er jo dels en Omlægning og dels en Forhøjelse af Ejendomsskatterne. I Gaar søgte jeg at fremkalde en Begrundelse for denne Forhøjelse, og den højtærede Minister sagde i Dag, at disse mine Bemærkninger

var fuldkommen ved Siden af. Jeg kan ikke indrømme Ministeren dette. Naar Ministeren fremsætter et Lovforslag, der ogsaa indeholder en Forhøjelse, saa er det ikke ved Siden af at omtale den Side af Lovslaget, og det var det, jeg tillod mig at gøre. Der er foreslaaet en Forhøjelse af Ejendomsbeskatningen i dette Lovforslag, og der er en Tendens — det ved vi — blandt dem, der støtter Forslaget varmest, til at gaa endnu videre paa det Punkt. Det er derfor ikke upaakrævet, at man siger til i rette Tid og paa rette Sted, at det vil man ikke være med til. Og det ønsker jeg ved denne Lejlighed at sige, idet jeg ikke kan finde nogen som helst virkelig Begrundelse for en saadan Forhøjelse af Skatterne. Jeg søgte i Gaar af Lovforslagets Tilhængere at faa en Begrundelse for denne Forhøjelse. Enhver af Tingets ærede Medlemmer, som var til Stede, vil vide, at nogen Begrundelse fremkom der ikke. Jeg tror, det har sin gode Grund, thi det er min Overbevisning, at en saglig Begrundelse derfor kan ikke gives. Nu sagde det ærede Medlem Hr. Martin Hansen i Dag, at det var ganske forkert at ville have en Begrundelse ud fra et Retfærdighedssynspunkt. Det, det egentlig her drejede sig om, var, om man skulde straffe den dygtige eller den mindre dygtige, den udelige. Det forekommer mig i høj Grad mærkeligt, at man, naar der er Tale om at omlægge en Skat, ikke maa bedømme denne Reform ud fra det Synspunkt, om det er en Retfærdigheds-, en Ligelighedshandling, eller det ikke er det. Men for Resten var det jo slet ikke mig, der begyndte at tale om Retfærdighed, det var dem, der støttede Lovforslaget, som henpegede paa, at Lovforslaget var næsten et fuldgyldigt Udtryk for den højeste Retfærdighed, og derfor var det, jeg tillod mig at spørge, hvori denne bestod. Men jeg kan altsaa forstaa, at det, der her skal foretages, er en Straffe-foranstaltning overfor de udelige. Jeg vil nu anbefale, at man holder Straffelov for sig og Skattelov for sig, men hvis man overhovedet vil til at straffe, synes jeg, der maa være en vis Lighed, en vis Retfærdighed i Udmaalingen af Straffen, og det kan jeg aldeles ikke se, der kan blive efter dette Lovforslag. Hvem er det nemlig, der bliver straffet, om jeg maa bruge det Udtryk, gennem denne Forhøjelse af Ejendomsskatterne